Oświadczenie złożone
przez senator Ewę Monikę Kaliszuk
na 53. posiedzeniu Senatu
w dniu 4 marca 2026 r.

Oświadczenie skierowane do ministra sportu i turystyki Jakuba Rutnickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z docierającymi do mnie sygnałami ze środowiska sportowego zwracam się do pana ministra z prośbą o zajęcie stanowiska w sprawie sytuacji zawodników trójboju siłowego – dyscypliny nieolimpijskiej – którzy osiągają wysokie wyniki sportowe na poziomie krajowym i międzynarodowym, a mimo to pozostają poza realnym systemem wsparcia finansowego.

Z przekazywanych informacji wynika, że znacząca grupa sportowców startujących w mistrzostwach Polski, Europy, świata oraz w pucharach świata nie jest zrzeszona w klubach sportowych. Przyczyny takiego stanu rzeczy są różne: brak klubu w danym regionie, trudności organizacyjne, ograniczona liczba podmiotów prowadzących szkolenie w tej dyscyplinie czy brak możliwości kontynuowania współpracy. Niezależnie jednak od tych okoliczności zawodnicy ci kwalifikują się do imprez mistrzowskich, reprezentują Polskę na arenie międzynarodowej oraz zdobywają medale i tytuły mistrzowskie, często finansując starty, przejazdy i zakwaterowanie z własnych środków.

Szczególnego podkreślenia wymaga sytuacja zawodników w kategoriach wiekowych Masters, w tym osób powyżej sześćdziesiątego roku życia. W przypadku trójboju siłowego funkcjonują oficjalne mistrzostwa świata i Europy w tych kategoriach, a polscy zawodnicy odnoszą w nich znaczące sukcesy. Mimo to nie istnieją dedykowane mechanizmy wsparcia dla tej grupy sportowców, a obowiązujące rozwiązania systemowe koncentrują się głównie na młodszych zawodnikach oraz dyscyplinach olimpijskich.

Docierają do mnie również informacje o zawodniczce z województwa warmińsko-mazurskiego osiągającej sukcesy na poziomie mistrzostw świata w kategorii wiekowej 60+, która, nie mając dostępu do systemowego wsparcia sportowego, zmuszona była korzystać z programu „Senior+". Program ten pełni niezwykle istotną funkcję społeczną i aktywizacyjną, jednak nie jest ukierunkowany na wspieranie sportu wyczynowego przez jednostki niezrzeszone ani reprezentowanie Rzeczpospolitej Polskiej w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym. Sytuacja ta wskazuje na wyraźną lukę systemową: brak adekwatnych instrumentów wsparcia dla sportowców kategorii Masters mimo ich realnych osiągnięć sportowych i promowania kraju na arenie międzynarodowej.

Środowisko trójboju siłowego sygnalizuje także problem ograniczonego uznania jednej federacji międzynarodowej jako podstawy do finansowania startów i przygotowań. W praktyce oznacza to, że zawodnicy odnoszący sukcesy w innych federacjach, często licznych i aktywnych organizacyjnie, nie mają dostępu do wsparcia, mimo że reprezentują Polskę i zdobywają tytuły mistrzowskie.

W mojej ocenie szczególnej analizy wymaga kwestia braku mechanizmów wsparcia dla sportowców niezrzeszonych w klubach sportowych. Obecny system finansowania w znacznej mierze opiera się na strukturach klubowych i związkowych, co powoduje, że zawodnicy osiągający wysoki poziom sportowy, lecz funkcjonujący poza formalnymi strukturami, pozostają poza systemem pomocy wyłącznie z przyczyn formalnych, a nie sportowych.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy Ministerstwo Sportu i Turystyki posiada dane dotyczące liczby zawodników trójboju siłowego, w tym w kategorii Masters (60+), osiągających wyniki na poziomie mistrzostw świata i Europy oraz korzystających z programów wsparcia finansowego?
2. Czy ministerstwo analizuje sytuację sportowców niezrzeszonych w klubach, którzy kwalifikują się do międzynarodowych imprez mistrzowskich, lecz nie mają możliwości uzyskania wsparcia ze względu na brak przynależności organizacyjnej?
3. Czy rozważane jest wprowadzenie mechanizmu indywidualnej ścieżki grantowej umożliwiającej dofinansowanie udziału w mistrzostwach świata i Europy na podstawie potwierdzonych wyników sportowych i kwalifikacji do zawodów, niezależnie od przynależności klubowej?
4. Czy możliwe byłoby stworzenie formalnej kategorii „zawodnika reprezentującego Polskę", która umożliwiałaby dostęp do wsparcia finansowego również sportowcom funkcjonującym poza strukturami klubowymi, pod warunkiem spełnienia jasno określonych kryteriów sportowych?

5. Czy ministerstwo rozważa wprowadzenie dedykowanych instrumentów wsparcia dla sportowców kategorii Masters w dyscyplinach nieolimpijskich, w szczególności w zakresie pokrycia kosztów startów, podróży i zakwaterowania podczas imprez rangi mistrzostw świata i Europy?

6. W jaki sposób ministerstwo zamierza wyrównywać szanse finansowe dyscyplin olimpijskich i nieolimpijskich w sytuacji, gdy zawodnicy tych drugich zdobywają tytuły mistrzowskie na arenie międzynarodowej?

Uważam, że osiągnięcia sportowe – niezależnie od wieku zawodnika, przynależności klubowej czy statusu olimpijskiego dyscypliny – powinny być traktowane jako wartość promująca Rzeczpospolitą Polską i zasługująca na adekwatne wsparcie ze strony państwa. Sport wyczynowy w kategoriach Masters jest nie tylko przykładem aktywności i długofalowej dbałości o zdrowie, lecz także realnym elementem międzynarodowej promocji Polski.

Liczę na wnikliwe przeanalizowanie przedstawionych kwestii oraz rozważenie działań systemowych, które zapewnią bardziej sprawiedliwy i przejrzysty dostęp do wsparcia wszystkim sportowcom osiągającym wysokie wyniki, niezależnie od ich wieku i statusu organizacyjnego.

Ewa Monika Kaliszuk
senator RP